

CAPITOLUL 1

Misbah

Iunie, atunci
LAHORE, PAKISTAN

În ziua când mama mi-a spus că mă voi mărita, norii de deasupra orașului Lahore erau la fel de purpurii ca limba unei bârfitoare.

După ce mi-a dat vestea, l-am găsit pe tata pe verandă. Sorbea dintr-o ceașcă de ceai și examina furtuna ce se contura pe cerul presărat cu zmeie.

„Fă-o să se răzgândească!”, voiam să urlu. „Spune-i că nu sunt pregătită.”

În schimb, am stat lângă el ca un copil, așteptând să mă ia în brațe. Nu era nevoie să vorbesc. O singură privire i-a fost de ajuns.

— Nu-ți face griji, fluturaș. Și-a fixat ochii căprui într-ai mei și m-a bătut ușor pe umăr. Ești puternică, la fel ca mine. Te vei descurca orice-ar fi. Și mai presus de atât, vei scăpa de maică-ta.

A zâmbit, glumind doar pe jumătate. Musonul a lovit Lahore câteva minute mai târziu, făcând găinile și copiii să țipe și să alerge la adăpost și inundându-ne podeaua

SABAA TAHIR

de ciment. Cu toate acestea, mi-am aplecat capul spre pământ ca să mă rog.

„Binecuvântează-mă cu un soț blând”, am cerut, amintindu-mi de vânățăile verișoarei Amna, care s-a măritat cu un businessman englez blond, împotriva voinței părinților ei. „Binecuvântează-mă cu un bărbat bun.”

Aveam optsprezece ani. Cu inimă temătoare. Ar fi trebuit să mă rog pentru un bărbat puternic.

CAPITOLUL 2

Sal

Februarie, acum

JUNIPER, CALIFORNIA

Este ora 6.37, iar tata nu vrea să știu cât de beat este el de fapt.

— Sal? Ești atent?

Îmi spune Sal, nu Salahudin, ca să nu-i aud limba împleticindu-se. Se agață de volanul mașinii noastre Honda Civic de parcă aceasta ar vrea să-i fure portofelul și s-o șteargă.

Dimineața înnegurată îmi permite să-i văd lui *Abu*¹ doar ochelarii, nu și ochii. Stopurile vehiculelor ce se îndreaptă spre școală se reflectă în lentilele pătrate și groase. Are ochelarii de atâta vreme, încât acum au ajuns genul la modă printre hipsteri. O pală de curent tipică deșertului Mojave zgâlțâie automobilul – unul

¹ Termenii care semnifică grade de rudenie (mamă, tată, fiu, unchi etc.) folosiți frecvent în text au fost marcați cu litere cursive doar la prima ocurență, pentru a evita utilizarea excesivă a caracterelor italice și a nu îngreuna citirea textului.

dintre vânturile acelea de trei zile care îți rașchetează pielea și-ți pun stăpânire pe ventricule. Mă strâng și mai mult în jacheta fleece; respirația mea naște aburi.

— O să fiu acolo, spune Abu. Nu-ți face griji. OK, Sal?

Nu-mi place să-mi aud porecla rostită de el. Pare că, spunând-o, încearcă să-mi fie prieten, și nu dezastrul pe două picioare care se dă drept tatăl meu.

Dacă *Ama* ar fi fost în locul lui, și-ar fi dres glasul și ar fi spus pe silabe „Sa-lah-ud-din”, amintind astfel că m-a numit după faimosul general musulman și că ar fi bine să nu uit vreodată asta.

— Și data trecută ai spus c-o să vii la programare, îi zic.

— Doctorul Rothman m-a sunat aseară să-mi reamintească, spune Abu. Nu trebuie să vii, dacă ai... ăăă, clubul de scriere sau antrenament la fotbal.

— Campionatul de fotbal s-a terminat. Și am renunțat la ziarul școlii încă din semestrul trecut. O să vin la programare. Ama nu are grijă de ea și cineva ar trebui să-i comunice asta doctorului Rothman... de preferat fără să i se împleticească limba.

Mă uit cum îl lovesc cuvintele, ca niște pietricele ascuțite. Abu trage lângă bordura trotuarului din fața liceului Juniper. Din umbrele Clădirii C se ivește un cap cu păr blond platinat, acoperit de gluga canadienei. Este Ashlee. Trece pe lângă catargul drapelului, printre mulțimile de elevi, și se îndreaptă spre Honda. Curajos din partea ei să iasă fără dres la minus șase grade.

De asemenea, vederea picioarelor lungi și albe distrage atenția.

Ashlee se apropie suficient de mult ca să-i pot vedea oja mov. Abu încă n-a observat-o. El și Ama n-au zis

niciodată că nu pot avea o iubită. Dar, la fel cum un pui de girafă se naște cu abilitatea de a alerga, eu m-am născut cu înțelegerea că nu este permis să am o iubită câtă vreme trăiesc în aceeași casă cu părinții mei.

Abu se freacă la ochi. Ochelarii i-au săpat pe nas un șanț roșiatic strălucitor. A dormit cu ei azi-noapte pe fotoliu. Așa era prea obosită ca să observe.

Sau n-a vrut să observe.

— *Putar...* „Fiule.”

Ashlee ciocănește în geam. Canadiana este destul de descheiată încât să i se vadă tricoul subțire pe care scrie *WELCOME TO TATOOINE*. Cred că îngheață de frig.

Acum doi ani, sprâncenele lui Abu s-ar fi înălțat până la linia părului. Ar fi spus: „Putar, cine este ea?” Tăcerea lui pare mult mai brutală, ca un geam care mi se sparge în minte.

— Cum o s-ajungi la spital? întreabă el. Vrei să vin să te iau?

— Du-o pe Ama, îi răspund. Găsesc eu cu ce să vin.

— Bine, dar dă-mi un mesaj dacă...

— Telefonul meu nu merge.

„Pentru că trebuie să plătești abonamentul, Abu.” Singurul lucru de care trebuie să se ocupe și pe care nu reușește să-l facă nici acum. De obicei, Ama stă gârbovită peste teancurile de facturi, întrebând compania de electricitate, de cablu, spitalul, dacă putem plăti în rate. Mormăind *ullu de pathay* – „fii de bufnițe” –, când ei o refuză.

Mă aplec spre el, îl miros și-mi vine să vomit. Parc-a făcut baie în whisky Old Crow și apoi s-a dat cu aftershave.

— Ne vedem la trei, îi spun. Fă un duș înainte să se trezească. O să te miroasă.

Niciunul dintre noi nu spune că oricum nu contează. Chiar dacă simte alcoolul, Ama nu va spune nimic. Înainte ca Abu să răspundă, ies din mașină, luându-mi jurnalul ponosit care mi-a căzut din buzunarul de la spate. Trântesc portiera și ochii îmi lăcrimează de la frig.

Ashlee se cuibărește sub brațul meu. „Respiră. Inspiră cinci secunde. Expiră șapte.” Dacă ea îmi simte corpul încordat, nu se dă de gol.

— Încălzește-mă.

Ashlee mă trage ca să mă sărute și mirosul țigării ei matinale îmi umple nărilor. „Inspiră cinci secunde. Expiră șapte.” Mașini claxonează. În apropierea mea se trânteste o portieră și pentru o clipă cred că-i Abu. Am impresia că urmează să simt greutatea privirii lui dezaprobatore. „Fii *tamiz*¹, Putar.” O văd în minte. Mi-o doresc.

Însă când mă desprind de Ashlee, beculețul semnalizator al Hondei clipește și mașina virează spre stradă.

Dac-ar fi fost Noor aici, în locul lui Ashlee, s-ar fi uitat urât la mine și mi-ar fi întins telefonul ei. „Nu toată lumea are tată, prostovanule. Sună-l și recunoaște c-ai greșit.”

Însă ea nu-i aici. N-am mai vorbit cu Noor de luni bune.

Ashlee mă conduce spre campus și începe să-mi povestească despre Kaya, fetița ei de doi ani. Cuvintele i

¹ Termenii în punjabi care nu se regăsesc în context sunt definiți în glosarul de la sfârșitul cărții.

se rostogolesc, suprapunându-se, iar ochii ei sticloși îmi amintesc de privirea lui Abu la finalul unei zile grele.

Mă desprind de ea. Am întâlnit-o pe Ashlee în primul an de liceu, după ce Ama s-a îmbolnăvit, iar eu am renunțat la majoritatea orelor de nivel avansat în favoarea programei standard. Toamna trecută, după Cearta dintre mine și Noor, am petrecut mult timp singur. Aș fi putut sta cu băieții din echipa de fotbal, dar detestam cât de mulți foloseau cuvinte ca „cioară”, „cățea” și „Apu”¹.

Ashlee tocmai se despărțise de iubita ei și începuse să vină la meciurile mele, așteptându-mă în Mustangul ei negru și vechi, cu capota grunduită. Pălăvrăgeam împreună. Într-o zi, spre surprinderea mea, m-a invitat să ieșim în oraș.

Știam că va fi un dezastru. Dar măcar avea să fie dezastrul ales de mine.

Mă numește iubitul ei, deși suntem împreună numai de două luni. Mi-au trebuit trei săptămâni să-mi fac curaj s-o sărut. Dar când nu-i drogată, râdem și vorbim despre *Star Wars* sau *Saga*, sau despre serialul *Crown of Fates*, care ne place la amândoi. Nu mă mai gândesc așa mult la Ama. Sau la motel. Sau la Noor.

— DOMNULE MALIK.

Din mulțimea de elevi care se duc la ore apare directorul Ernst, un bărbat cu corpul ca un popic și nasul ca o vânăță.

În spatele lui se află paznicul Derek Higgins, poreclit Darth Derek pentru că-i un idiot sever care se plimbă

¹ Apu: unul dintre cele mai populare și iubite personaje din sitcomul animat *The Simpsons*, imigrant indian care conduce Kwik-E-Mart împreună cu fratele său, Sanjay.

prin liceul Juniper ca prin propriul lui Distrugător Ste-lar.

Ashlee scapă doar cu o privire amenințătoare din par-tea lui Ernst, însă este a doua oară când l-am enervat săptămâna asta, așa că mă aleg cu un deget scheletic înfipt în piept.

— Ai lipsit de la oră. Să nu se mai repete. Dacă o mai faci, primești detenție. Țsta este primul și unicul aver-tisment.

„Nu mă atinge”, vreau să-i spun. Dar asta practic l-ar invita pe Darth Derek să intervină și n-am chef de un baston peste față.

Ernst pleacă și Ashlee se întinde din nou spre mine. Îmi bag mâinile în buzunarele hanoracului, iar încor-darea din piept se destinde la atingerea bumbacului, și nu a pielii. Mai târziu, voi scrie despre asta. Încerc să-mi imaginez cum trosnește cotorul când îmi deschid jurna-lul și ritmul regulat și predictibil al pixului pe hârtie.

— Nu te mai uita așa, spune Ashlee.

— Cum adică?

— De parc-ai vrea să fii în altă parte.

Dacă i-aș răspunde direct, aș minți, așa că schimb subiectul.

— Auzi... ăăă, trebuie să mă duc la baie, îi spun. Ne vedem mai târziu.

— Te aștept.

— Nu, du-te. Încep deja să mă depărtez. Nu vreau să ai neazuri cu Ernst.

Liceul Juniper e uriaș, dar nu în genul liceelor stră-lucitoare din serialele TV. Este format din mai multe blocuri lungi, construite din bolțari, cu uși la ambele

capete și cu pământ între ele. Sala de sport arată ca un hangar pentru avioane. Totul e alb murdar, prăfuit. Singurele chestii verzi sunt mascota noastră – un cuc alergător imens, pictat lângă secretariat – și pereții băilor care, după spusele lui Noor, au exact nuanța găinașului de găscă.

Baia e goală, dar tot intru într-o cabină. Mă întreb dacă la un moment dat toți băieții s-au ascuns în toaletă de iubitele lor.

Dacă-aș fi fost cu Noor în loc de Ashlee, acum m-aș fi aflat deja la ora de engleză, pentru că ea insistă să fie mereu punctuală.

Pe dalele de gresie murdare se aud pași; mai intră cineva. Mă uit prin crăpătura din ușa cabinei și-l recunosc pe Atticus, iubitul lui Jamie Jensen. Îi plac fotbalul, rapperii albi și rasismul subtil.

— Am nevoie de zece, dar n-am decât un sutar, spune Atticus.

În peisaj apare o siluetă deșirată: Art Britman, la fel de înalt și palid ca Atticus, dar scofâlcit de la atâta marijuana proastă. Ca de obicei, poartă o cămașă roșie în carouri și bocanci negri.

Mă știu cu Art de la grădiniță. Deși umblă cu albi rasiști, se înțelege cu toată lumea. Probabil pentru că-i aprovizionează cu narcotice pe majoritatea elevilor din Juniper.

— Cu un sutar, iei cinci. Nu zece. Art are un zâmbet în glas, pentru că el chiar este cel mai de treabă dealer de droguri din lume. Atty, îți dau marfă pentru cât plătești!

— Te rog, Art...

— Frate, trebuie să mănânc și eu!

Art bagă mâna în buzunar și scoate o punguță cu pastile albe mici, ținând-o suficient de departe încât Atticus să nu ajungă la ea. O sută de dolari? Pentru aia? Nu-i de mirare că Art zâmbește mereu.

Atticus înjură și-i dă banii. Peste câteva secunde, el și pastilele dispar. Art se uită spre cabina mea.

— Cine-i acolo? Te-a prins cufureala sau spionezi?

— Sunt eu, Sal.

Pentru unul care trece de la o activitate ilegală la alta, Art este straniu de zăpăcit.

— Sal! strigă el. Te ascunzi de Ashlee? Râsul lui răsună în toaletă și eu mă crispez. A plecat, poți să ieși.

Mă gândesc să tac. Dacă cineva stă pe tron, e nepoliticos să porți o conversație cu el. Oricine știe asta.

Se pare că Art nu știe. Mă încrunt și ies să mă spăl pe mâini.

— Ești bine, frate? Art își aranjează fesul în oglindă; de sub el ies fire de păr blond ca vlăstarii unei plante sălbatice. Ashlee mi-a spus că maică-ta e pe ducă.

Ashlee și Art sunt verișori. Și deși sunt albi – iar eu am crezut dintotdeauna în mod stupid că albii își ignoră rudele –, ei doi sunt apropiați. Mai apropiați decât sunt eu cu verișorul meu care locuiește în Los Angeles și insistă că oamenii fără adăpost ar trebui „pur și simplu să se angajeze.” De obicei, spune asta în timp ce bea apă minerală Pellegrino dintr-o cană de ceramică pe care a comandat-o deoarece o reclamă de pe Pixtagram i-a spus că așa va salva delfinii.

— Dap, îi spun lui Art. Mama nu se simte prea bine.

— Cancerul e nașpa, frate.

„Mama n-are cancer.”

— A fost groaznic când bunică-mea Ethel a fost bolnavă, spune Art. Azi era bine și mâine arăta ca un cadavru. Credeam c-am pierdut-o. Dar acum se simte bine. Și are și o rețetă de analgezice pe care n-o folosește nicio dată, bafta mea. Râsul lui răsună iarăși între pereți. Tu ești bine? Ți-aș putea face o reducere de prieten vechi.

— Sunt bine.

Drogurile nici măcar nu mă ispitesc. Ajunge o persoană terminată în familie.

Mă îndepărtez grăbit exact când sună clopoțelul. Curtea cu pământ pe jos se golește mai repede decât apa dintr-o chiuvetă. Când cotesc spre clădirea unde se ține ora de engleză, din partea cealaltă apare Noor.

Razele soarelui lovesc ferestrele, pictându-i părul împletit într-o duzină de culori. Mă gândesc la pozele pe care le are lipite în toată camera din casa unchiului ei de rahat, făcute de un telescop spațial uriaș despre care mi-a povestit cândva. Așa arată și părul ei, negru, roșu și auriu, inima spațiului iluminată dinăuntru. Merge cu capul plecat și nu mă vede, fiindcă se grăbește să nu întârzie.

Ajungem la ușa doamnei Michaels simultan. Noor pare schimbată la față și după o secundă îmi dau seama că s-a fardat. Își scoate căștile, ascunse în gluga hano-racului, iar din ele răsună subțire un cântec. Îl recunosc pentru că Ama îl adoră. „The Wanderer.” Johnny Cash și U2.

— Bună, zic eu.

Îmi răspunde la salut încuviințând din cap, gestul pe care-l faci după ce ai încetat să te mai întâlnești cu cineva pentru că ai necazurile tale la care să te gândești.

Apoi intră în clasă, un vârtej de brățări din mărgele, blugi negri și izul astringent de săpun ieftin, pe care unchiul ei îl vinde în magazinul lui de băuturi alcoolice.

Pentru un moment, Cearta atârnă între noi, versiunile noastre spectrale de acum șase luni, față în față într-un camping din Veil Meadows. Noor mărturisind că mă iubește. Sărutându-mă.

Eu respingându-o, spunând că nu simt la fel. Scuijând toate lucrurile îngrozitoare la care mă puteam gândi, deoarece sărutul ei era un tăiș care sfâșia ceva în mine.

Noor holbându-se la mine de parcă mă transformasem într-un kraken furios. Avea în mână un con de brad. Mă tot așteptam să-l arunce în mine.

Ușa se trăneste în urma ei, iar eu pun mâna pe clanță ca să intru. Apoi mă opresc. Clopoțelul sună. În spatele meu, acele ceasului de pe hol se mișcă greoi, iar fiecare ticăit e ca o ganteră ce cade pe podea. Trece un minut. Citesc și recitesc anunțul de pe ușă referitor la concursul de scriere creativă la care doamna Michaels m-a bătut la cap să mă înscriu.

Însă, deși am participat la toate orele de engleză, zi de zi, timp de cinci luni, astăzi nu pot intra. Nu pot să stau în aceeași sală de clasă cu Noor, știind că nu va mai râde niciodată de ciorapii mei imprimați cu lame, că nu mă va mai bate la *Night Ops 4* și nu va mai veni niciodată sâmbătă dimineața să mănânce *paratha* cu mine și Ama.

Încerc să-mi amintesc zâmbetul Anei de când se simțea bine și venea să mă ia de la școală. Felul cum se lumina la față și mă pune să-i povestesc despre ce făcusem, de parcă-aș fi escaladat Everestul în loc să supraviețuiesc altei zile la școală.

Mera Putar, undar ja, mi-ar spune acum. „Fiul meu, intră în clasă.” Oftez și întind mâna spre clanță, dar o mână osoasă mă prinde de braț.

— Domnule Malik... Clanța îmi scapă din mână. Ochii verde pal ai domnului Ernst mă sfredelesc, provocându-mă să explodez sau dorindu-și s-o fac. Ce am spus mai devreme? întreabă el.

— Nu... Îmi smucesc brațul. „Taci din gură, Salahudin.” Nu pune mâna pe mine.

Aștept să mă apuce din nou. Să mă suspende. Să-l cheme pe Darth Derek. În schimb, îmi dă drumul și clatină din cap dezaprobat, ca un bărbat dezamăgit de câinele lui neastâmpărat ce smucește ușor de lesă ca să-i atragă atenția.

— Incorect, spune Ernst. Am spus „primul și unicul avertisment”. Detenție. În biroul meu. La ora trei.

CAPITOLUL 3

Noor

Unchiului meu îi plac teoremele. Îi place să le explice altora. Însă audiența pentru geniul lui e limitată. Sunt fie eu, fie Brooke, soția lui, fie bețivii care intră în magazinul lui de băuturi. Cel mai mult îi plac bețivii, pentru că-l cred întotdeauna scripitor.

Sub casa de marcat, lângă bâta de baseball, ține un teanc de foi cu pătrățele și un creion mecanic. Le înlocuiește în fiecare duminică.

Clopoțelul de la ușă sună și intră domnul Collins. E inginer la baza militară din afara orașului și-i place să-și bea cafeaua cu un strop de Jack. Odată cu el intră și aer rece. Cerul este întunecat. Nu pot zări munții care înconjoară Juniper. Mai e timp pentru *Fajr* – rugăciunea din zori.

Dar n-o fac. Lui *Chachu* nu i-ar plăcea. „Dumnezeu”, obișnuiește el să spună, „este un concept pentru cei slabi de minte.”

Mă doare capul în timp ce completez rafturile cu dulciuri. Conform pașaportului meu pakistanez și Cărții verzi americane pe care le țin mereu în ghiozdan, azi împlinesc optsprezece ani.

Toată furia mea

Telefonul îmi piuie. Mă uit la Chachu, dar silueta lui uscățivă e întoarsă în altă parte. Părul șaten îi cade pe față în vreme ce scrie pe hârtia cu pătrățele întinsă pe tejghea, printre brichete și bilete de loto. Mă uit la ecran.

Mesajul e de la tușica Misbah. De fapt, ea nu este mătușa mea. Dar e pakistaneză și, după cum spune Salahudin, dacă i-aș zice Misbah, i-aș „scoate din sărite pe strămoși”.

Tușica Misbah: La mulți ani, la 18 ani, draga mea Noor. ★🌹★🌹 Tu aduci lumină în viața mea. Sper că vei veni să mă vezi. Ți-am pregătit felurile preferate. 😊😊

Deasupra acelui mesaj se află un șir de mesaje mai vechi. Din ianuarie. Decembrie. Noiembrie. Septembrie.

Tușica Misbah: Ești supărată și pe mine? 😬

Tușica Misbah: Mi-e dor de tine, dhi. Sâmbătă, o să fac paratha pentru tine. Te rog, vino la mine.

Tușica Misbah: Noor, plouă! Mă gândesc la cât de mult îți place ploaia. Mi-e dor de tine.

Tușica Misbah: Noor, vorbește cu mine.

Tușica Misbah: Noor, te rog. Știu că ești supărată pe Salahudin. Dar nu poți să vorbești cu el?

Am citit ultimul mesaj de mai bine de zece ori. Încă mă enervează. Salahudin este fiul tușicăi Misbah.

El este, de asemenea, fostul meu cel mai bun prieten. Prima mea iubire. Primul care mi-a frânt inima. Da, e un clișeu și, da, e-atât de stupid.

Tușica Misbah a venit la magazin acum două duminici. Am vrut s-o îmbrățișez. Să-i spun că Sal mi-a frânt inima și că mă simțeam pierdută. Să vorbesc cu ea la fel cum vorbeam înainte de Ceartă, chiar dacă mă temeam că mă va respinge.

Însă am încremenit când ea mi-a vorbit. De atunci, n-am mai văzut-o.

— Noor.

Vocea lui Chachu mă face să tresar. Bag telefonul înapoi în buzunar, dar el nu se uită la mine.

— Termină de completat marfa pe rafturi.

— Scuze, Chachu.

Unchiul meu se încruntă. Nu-i place că-i zic așa. E cuvântul urdu pentru „fratele tatălui”. Se întoarce apoi către domnul Collins, cu care începuse să discute despre Marea teoremă a lui Fermat.

Domnul Collins aprobă din cap în timp ce Chachu termină de explicat. Corul „Aleluia” din oratoriul *Mesia* de Händel îmi răsună în urechi, când fața domnului Collins se luminează ca un troglodit care a descoperit focul. N-ar trebui să fiu surprinsă. Indiferent cât de obscură ar fi teorema, Chachu o poate explica. Ăsta-i talentul lui.

— Ai putea să lucrezi în locul meu, zice domnul Collins. Ce dracu’, nici măcar n-ai accent ca unii dintre cei care lucrează în bază. De ce vinzi băutură și alimente?

— Capriciile sorții, spune Chachu.

Un fior mă trece pe șira spinării. Vocea lui e tăioasă. Domnul Collins se uită spre mine.

— Tu ești Noor, nu? (Câteodată, el vine duminică dimineață, când deschid magazinul.) Ești la fel de deșteaptă ca unchiul tău?

Ridic din umeri. „Te rog, taci din gură.” Domnul Collins nu tace.

— Ei bine, să nu-ți irosești inteligența, spune el. Dacă-i semeni, vei intra la orice facultate dorești.

— Ah. Chachu pune sticla domnului Collins într-o pungă și-mi surprinde privirea. Noor a discutat despre facultate?

Mă bucur că n-am mâncat micul-dejun. Mi-e rău și simt că mă sufoc.

— Nu, spune domnul Collins și respir ușurată. Dar ar trebui. Ești în clasa a douăsprezecea, nu?

Strâng din umeri și el clatină dezaprobat din cap.

— Fiul meu era la fel ca tine. Acum e om-sandvici, face reclamă la un bloc de apartamente din Palmview.

Se uită la mine de parcă mă voi alătura fiului său dintr-o clipă în alta. Îmi vine să arunc un baton de Snickers spre el. Să-l lovesc fix între ochi.

Dar asta ar însemna risipă de dulciuri bune.

După ce pleacă, Chachu mototolește hârtia cu pătrățele. „Deschide radioul!” În afară de faptul că suntem rude de sânge, singurul lucru pe care-l mai avem în comun e că amândurora ne place muzica anilor 1990. Nici măcar nu ne asemănăm fizic – părul și pielea mea sunt mai închise la culoare, iar trăsăturile mai fine. „Deschide-l. Găsește ceva care să te distragă.”

În schimb, îmi face semn din cap către colțul opus al magazinului.

— Te așteaptă ceva în spate, spune el.

Sunt atât de surprinsă, încât îl privesc fix, până când îmi face semn din mână să merg acolo. Un cadou de ziua mea? De vreo cinci ani, Chachu nu și-a mai amintit de ziua mea. Ultimul cadou pe care mi l-a făcut a fost

laptopul zgâriat pe care l-a lăsat în camera mea acum un an și jumătate, fără nicio explicație.

Trec prin magazie. Afară, vântul suflă atât de tare, încât abia reușesc să închid ușa după mine. Deșertul de după alee pare o umbră albăstruie și am nevoie de câteva secunde până îmi văd cadoul rezemat de peretele din stuc al magazinului. O bicicletă argintie veche.

În timp ce-i mângâi cadrul din oțel, aud clicul brichetei lui Chachu și tresar.

— După ce termini liceul, rostește el între două fumuri, vei putea să preiei tura de zi cât sunt eu la cursuri. Va fi mai ușor pentru toți.

Oamenii spun mereu ce minunată este inima umană. Deși are doar mărimea unui pumn, pompează mii de litri de sânge pe zi. Et cetera.

Însă inima umană e și proastă. Sau cel puțin așa-i a mea. Indiferent de câte ori îi spun să nu spere că lui Chachu îi pasă de mine, tot o face.

Întors în magazin, Chachu dă pe postul cu rock clasic și dă volumul tare când începe „Heart-Shaped Box” a formației Nirvana. Durerea de cap e insuportabilă și-n timp ce-mi iau ghiozdanul mă gândesc să-i cer un flaconaș cu aspirină.

„Nu-ți forța norocul.” Gândul ăsta mă înfurie. De ce nu-i pot cere unchiului meu niște aspirină? De ce, când...

„Oprește-te, Noor.” Nu pot fi furioasă pe Chachu. El este singurul motiv pentru care mă aflu aici.

Aveam șase ani când un cutremur mi-a lovit satul din Pakistan. Chachu a șofat două zile din Karachi, pentru că zborurile spre nordul Punjabului fuseseră

anulate. Când a ajuns în sat, s-a târât prin moloz spre casa bunicilor mei, unde locuiau și părinții mei. A tras de pietre cu mâinile goale. Pompierii i-au spus că era inutil.

Palmele îi sângerau. Unghiile îi erau rupte. Toți muriseră. Însă Chachu a continuat să sape. M-a auzit plângând, prinsă într-un dulap. M-a scos. M-a dus la spital și n-a plecat de lângă patul meu.

Chachu m-a adus în America, unde fusese la facultate. A renunțat la stagiul pe care-l făcea ca inginer la baza militară și, cu puținii bani pe care-i economisise, a achitat avansul pentru un magazin de băuturi aflat în faliment. Și acolo a rămas de unsprezece ani, pentru a ne putea întreține.

El a renunțat la tot pentru mine. Acum e rândul meu.

Chachu își drege glasul și se uită la cozile mele, câte una peste fiecare umăr, apoi la baticul verde ce lasă la vedere bretonul.

— Arăți ca o sălbatică cu cozile alea.

Nu răspund. Am avut cozi și în poza din pașaport. Îmi plac cozile. Ele îmi aduc aminte cine am fost. Îmi aduc aminte de cei care mă iubeau.

— Tura ta începe la trei și un sfert, spune Chachu. Eu trebuie să fiu undeva. Să nu-ntârzii.

Pentru Chachu, întârzierea este lipsită de logică, iar ceea ce urăște el mai mult este lipsa de logică.

Câteodată îmi vine să-i arunc în față Teorema incompletitudinii a lui Kurt Gödel. Teorema spune că orice sistem logic existent este fie neconsecvent, fie incomplet.

Practic, Gödel spune că majoritatea teoremelor sunt minciuni.

Sper că-i adevărat. Pentru că Chachu are o teoremă și despre mine. Eu am denumit-o Teorema viitorului a lui Chachu. E destul de simplă:

Noor + Facultate = Imposibil.

Am fața înghețată când îmi leg bicicleta în suportul metalic de la școală și mă îndrept spre ora de engleză. Dar nu-mi pasă. Drumul spre școală mi-a îngăduit să reflectez. La tușica Misbah și la spitalul unde fac voluntariat. La Salahudin și la școală. În momentul ăsta, mă gândesc la numere.

Șapte dosare trimise.

Un refuz.

Șase universități rămase.

Universitatea Virginia a fost prima mea alegere. Pentru că are o facultate bună de biologie și pentru că am crezut că voi intra. Refuzul a sosit ieri.

Mă înroșesc de furie. O alung. Aș fi avut oricum nevoie de bursă, ca să mă duc. Și e doar o universitate. Una din șapte nu-nseamnă mare lucru.

— Noor...

Doamna Michaels își drege glasul în fața clasei. Nu-mi amintesc când am deschis ușa. Vreau să dispar, dar am înțepenit în prag. Jamie Jensen se întoarce să mă privească și părul prins în coadă i se leagănă. Își fixează ochii albaștri pe mine, iar ceilalți o imită.

Oi.

— Lumina, Noor.

Doamna Michaels își poziționează scaunul cu roțile lângă laptopul ei. Sting lumina și-i șoptesc neauzit

mulțumesc, în timp ce toți își îndreaptă atenția către poezia proiectată pe tabla albă. Mă așez la locul meu de pe ultimul rând, lângă Jamie. Care continuă să mă privească.

În minte îmi răsună „Every Breath You Take”, melodia superbă, dar ciudată a formației Police. Pariez pe zece dolari că într-o bună zi Jamie va angaja o trupă s-o cânte la nunta ei.

— Ce notă ai luat?

Se apleacă spre mine. Arată din cap spre foaia întoarsă cu fața în jos de pe bancă. Este eseul de săptămâna trecută. Probabil că doamna Michaels le-a împărțit înainte să ajung eu. Ne-a cerut să vorbim despre teme din poezia lui Dylan Thomas: „Lumina dispare unde nu există soare”. M-am străduit. Dar știu c-a ieșit o prostie.

Jamie mă privește în continuare. Așteaptă. Când își dă seama că n-o să-i răspund, se lasă pe spate în scaun. Afișează surâsul ei forțat, fals.

— ... nota de la examenul scris, care va avea o pondere de 50% în media finală pe semestru, spune doamna Michaels. Va trebui să alegeți o operă de un poet american...

Mă uit spre locul din partea opusă a clasei. E lângă alarma roșie de incendiu. Și este gol. Însă n-ar trebui să fie gol. Salahudin era în spatele meu. Crezusem că m-a urmat.

— Domnule Malik, se aude o voce pe coridor.

Directorul Ernst l-a prins pe Salahudin că întârzie din nou. Ernst nu spune „Malik”, ci „Mlk”, deoarece are o problemă cu rostirea vocalelor.

Îmi scot caietul. Salahudin nu-i problema mea. Am probleme mai mari. Cum ar fi respingerea de către Universitatea Virginia. Sau cum să trec la materia asta, chiar dacă sunt jalnică la literatură fără Salahudin, care să mă ajute la eseuri. Sau Teorema viitorului a lui Chachu și ce înseamnă s-o sfidez.

Jamie mă încolțește la sport. Le așteaptă pe Grace și pe Sophie, care i se aseamănă tulburător de mult, să părăsească peticul de pământ din fața vestiarului și se apropie de mine.

— Hei... Noor!

Numele meu se pronunță „Nur”. Destul de ușor. Nici măcar nu mă aștept ca oamenii să ruleze r-ul final, așa cum face tușica Misbah. Însă Jamie l-a pronunțat mereu „Nor.” O cunosc de când m-am mutat în Juniper, în clasa întâi, și a refuzat mereu să-mi pronunțe numele corect, deși am rugat-o.

În primii cinci-șase ani ai mei petrecuți acolo, în general Jamie mi-a ignorat existența.

Însă în clasa a șaptea, am fost desemnată Eleva Lunii. Am câștigat un concurs de oratorie. Am trecut la ore de nivel avansat. Jamie nu s-a împrietenit cu mine. N-ar fi făcut asta niciodată. Totuși, a început să fie cu ochii pe mine.

— Pari obosită. Privirea îi zăbovește pe fața mea. Tema la Analiză matematică de aseară a fost dură, nu?

Jamie e suficient de inocentă la suprafață. Șefa clasei. Note de 10 pe linie. Zâmbet larg. Suficient de amabilă încât să fie nominalizată printre candidatele la Regina Balului, deși n-a câștigat coroana.

Și totuși.

— Ai primit vreun răspuns de la vreo universitate? (Nu vrea să întrebe, totuși spiritul competitiv o roade pe dinăuntru.) Știu că-i abia februarie, dar tu te-ai înscris devreme, nu? Sora mea mi-a spus că până acum ar fi trebuit să primesc un răspuns de la Princeton...

Nu-mi aduc aminte să-i fi spus lui Jamie că m-am înscris devreme. N-am spus nimănui de la școală. N-am cui să spun. Până acum șase luni, Salahudin era singurul prieten de care aveam nevoie.

Urmează o tăcere stânenitoare. După ce Jamie își dă seama că nu voi spune nimic, se retrage. Fața i se înăsprește. Ca atunci când eu m-am clasat printre primii zece la Târgul Golden State de inginerie și știință, iar ea n-a intrat în top.

— Bine. Da. Bine. Am înțeles. OK. Sigur.

Sună cumva ca o focă ce latră. Nu-mi pot scoate imaginea asta din minte. Ceea ce mă face să zâmbesc. Iar pe Jamie o face și mai furioasă, deoarece crede că râd de ea.

Un grup de elevi dintr-a douăsprezecea trece pe lângă noi și printre ei le văd pe Grace și Sophie. Se uită la noi uimite – știu că nu suntem prietene. Jamie aleargă spre ele, aruncându-le zâmbetul de o mie de kilowați. Ar putea fi o politiciană grozavă. Sau o ucigașă în serie.

După ce ea dispăre, Salahudin iese din vestiar, aranjându-și tricoul. Îi întrezăresc abdomenul ferm și cafeniu.

— Ce voia psihopata?

Îmi vorbește pe un ton relaxat. De parcă nu ne-am fi evitat în ultimele șase luni, două săptămâni și cinci zile.

Creierul meu refuză să formuleze un răspuns. După Ceartă, am stat trează gândindu-mă la toate lucrurile

pe care ar fi trebuit să i le spun când mi-a zis că nu s-ar putea îndrăgosti de mine niciodată. Când mi-a zis că am distrus prietenia noastră.

Acum nu-mi mai pot aminti niciunul. Ar trebui să-l ignor. Dar felul cum se uită la mine – precaut și plin de speranță – e ca un pumn. Și cedez.

— M-mai știi când ea ți-a zis ca de Halloween să te costumezi ca un terorist?

— Da, în clasa a șasea. De atunci n-am mai avut încredere în ea.

Privim spatele lui Jamie, care se îndepărtează. Pentru o clipă, suntem din nou niște puști. Uniți împotriva unui rău invizibil.

El ridică brațul și se scarpină la ceafă și-i întrezăresc bicepsul. „Nu te mai uita, Noor.”

— Doamne, aș vrea să aibă o slăbiciune. (Mă uit acuzator spre cer, deși probabil că Dumnezeu nu locuiește acolo.) Complexe. Părinți nașpa. Păr nașpa. Flatulență. *Orice*.

— Are niște gusturi oribile în materie de pantofi. Uită-te și tu. Arată spre adidașii Nike fosforescenți pe care-i poartă Jamie. Zici că picioarele i-au fost înghițite de niște conuri de semnalizare.

De obicei, Salahudin face glume răsuflăte, dar asta a fost bună. Aproape că i-o spun. Se uită la mine. Vreau să mă ascund. Sau să fug. El se apropie.

— Noor.

Vede prea multe. Aș vrea să nu vadă așa multe.

— Ar trebui să pleci. (Ashlee se uită la noi de pe teren.) Te așteaptă iubita.

Cuvântul acela încă mă face să vreau să-i trag un sut în dinți. Iubită. M-aș încrunta la el, însă asta ar

însemna să-mi ridic capul. Ultima dată când am fost atât de aproape de Salahudin, era cu cinci centimetri mai scund. Cu coșuri pe față.

Dacă Universul ar fi corect, atunci el ar fi trebuit să se micșoreze. Să-i crească o barbă rară. Un neg ar fi fost bun. Poate un transplant de personalitate. Burtă în loc de pătrățele.

Însă Universul nu-i corect.

— Da, spune Salahudin. Ăăă... voiam să-ți cer o favoare.

Încrucișez brațele. O conversație scurtă mai merge. Însă amândoi știm că n-ar trebui să-mi ceară favoruri.

— Ai putea să-i dai un SMS mamei? Întreabă el. Să-i spui să-și amâne programarea la doctor? Ernst mi-a dat detenție c-am întârziat și... Își ridică telefonul. Nu... nu merge.

— Am un încărcător.

— Nu, e... Se foiește, ceea ce-i ciudat, pentru că el nu-i genul care să se foiască. E o problemă cu abonamentul. Cu... factura. Așa are alt abonament, așa că ea n-are probleme. Lasă. Nu contează.

Se întoarce. Venele care-i pulsează pe gât îmi spun că-i tulburat. De îndată ce mă gândesc la asta, mă înfurii. Îl cunosc foarte bine. Mi-aș dori să nu fie așa.

— Uite...

Îl prind de braț și-i dau drumul repede, când tresare. N-ar fi trebuit să-l iau de braț. Urăște să fie atins.

Deși imediat ce-l ating, îmi doresc s-o fac din nou. Pentru că atingerea lui îl face real. Și asta-mi aduce aminte ce simțeam pentru el.

Ce simt în continuare.

— O să-i trimit un SMS tușicăi, spun eu, gândindu-mă la mesajul ei de azi-dimineață. La mâncarea pe care mi-a gătit-o. Ea mă iubește. O știu în adâncul sufletului. Faptul că Salahudin e un idiot nu-i vina ei. Și-o să trec pe la voi după ce termin treaba la spital. Ce mai face ea?

O tăcere lungă. Ar putea spune o sută de lucruri. Însă umerii i se încordează. Ochii lui căprui îmi evită privirea.

— Nu prea grozav.

— Cum adică? întreb eu. Ce s-a-ntâmplat?

Salahudin îmi aruncă un zâmbet pe jumătate trist. Nu-l recunosc.

— „Să ne lăsăm în voia Lui”, rostește el.

Unul dintre citatele religioase ale tușicăi. Salahudin obișnuia s-o contrazică în privința lui.

„Și cum rămâne cu voia noastră?” spunea el. „Cum rămâne cu dorințele noastre?”

Ea îi răspundea cu vocea aceea de tipul „nu mă face să-ți trag una cu o *chappal*”.

„Ce vrei tu să faci este ce vrei tu. Ce faci tu de fapt este ceea ce vrea Domnul să faci. Acum cere-ți iertare, Putar. Nu vreau ca porțile cerului să mi se închidă pentru că fiul meu a fost nerespectuos.”

Salahudin mormăia. Apoi își cerea iertare. Întotdeauna. Tușica știa cum să-i răspundă la întrebări. Știa ce să-i spună.

Dar eu nu știu. El pleacă. Îl las să plece.